

Tjære & Fjer

nr. 1, sommeren 2009

Tjære & Fjer
www.tjaereogfjer.tk

Ord, Rettigheder og Politiet

af
Massimo Passamani

Retten til at ytre sig frit er en løgn. For det første, fordi det er en rettighed og som derfor kun virker for at forstærke den magt der er i besiddelse af dem der har autoritet til at bevillige eller anerkende den (hvilket er det samme). For det andet fordi den bliver sat i kraft når muligheden for at ytre sig, at sige noget til nogen der stand til at forstå det, ikke længere eksisterer. Med andre ord opstår den *bagefter*, når dem den prøver at beskytte, allerede er undertrykt. For det tredje fordi den er separeret fra den praktiske mulighed for handling og derfor er en abstraktion der kun tjener andre abstraktioner. Frataget den luft som kun det rum relationer og konfrontationer, og derfor af kommunikation og eksperimentering, sikrer dem, forbliver ideer kraftesløse, gispende på kysten af meninger som snakker om alt men intet ændrer. Jeg vil gerne udtrykke et par tanker jeg har gjort mig om dette sidste aspekt.

Ved at vise sin evne til at tolerere ord (med et par undtagelser når det gælder den undergravende slags) har den demokratiske magt skabt en ”fri” zone hvor den kan skjule sit ansvar ved at forvandle dem til meninger. Hvad er det for eksempel en politiker gør? Han taler. Selvfølgelig udnytter, undertrykker og dræber han. Men det er ikke ham med fingeren på aftrækkeren. Det er ikke ham der tvinger dig til at behøve penge for at overleve. Det er ikke ham der smider dig ned fra stilladset. Det er ikke engang ham der låse den dobbeltlås der låser dit oprør inde. Når han toner frem diskuterer han blot, svarer høfligt på spørgsmål, smiler ad kritik, tilføjer, afviser og forsikrer. Det er lige før det virker som om at ved at tale bedre end ham (hvilket er nemt), komme med bedre begrundelser (Hvilket er endnu nemmere) og underminere hans defensive argumenter, kunne det være at vores ide om frihed måske

for os. Men var de nogensinde det? De nye teknologiske udviklinger er centreret specifikt om kontrol, men al industriel udvikling har taget hensyn til nødvendigheden ved at kontrollere de udnyttede. Fabrikken blev skabt for at bringe producenter under samme tag for bedre at kunne regulere deres aktiviteter: produktionslinien mekaniserede denne regulering; hver eneste nye teknologiske fremskridt indenfor fabrikken handlede og videre kontrollering af arbejderens tid og bevægelser. Derfor har ideen om at arbejdere kunne befrie dem selv ved at overtage produktionsmidlerne altid været en vrangforestilling. Det var en forståelig vrangforestilling, da teknologiske processer havde produktionen af goder som det primære mål. Nu, da deres primære mål så åbenlyst er social kontrol, burde vor virkelige kamps natur være lige så åbenlys: ødelæggelsen af alle kontrolsystemer - ødelæggelsen af staten, kapitalen og deres teknologiske system, enden på vores proletariserede vilkår og skabelsen af os selv som frie individer istand til at selv at bestemme hvordan vi ønsker at leve. Imod denne teknologi er vores bedste våben det som de udnyttede har brugt siden den industrielle æras begyndelse: **sabotage**.

kan, i nogle tilfælde, virke udvisket, som et stigende antal af mennesker proletariseres- og mister de beslutningsmuligheder som de måske tidligere har haft.

Det er vigtigt at påpege, at på trods af at disse nye teknologier har formålet at øge magthavernes kontrol over de ekskluderede og over jordens materielle rigdom, er de i sig selv udenfor noget enkelt menneskes kontrol. Deres enormhed og den specialisering som de kræver, kombineret med materialernes uforusigelig - atomiske og sub-atomiske partikler lysstråler, gener, kromosomer, etc.) garanterer at ikke ét menneske egentlig er fuldstændigt i stand til at forstå hvordan de fungerer.

Dette føjer et teknologisk aspekt til den allerede eksisterende økonomiske prikærietat de fleste af os lider under. Men, denne trussel om en mulig teknologisk katastrofe uden for nogens kontrol, tjener også til magtens kontrol over de udnyttede; frygten for flere tjernobyl'er, genmanipulerede monstre, eller undslupne laboratorie-skabte sygdomme og lignende, får folk til at acceptere de såkaldte eksperter regeren, selvom de, om og om igen, har bevist deres egne begrænsninger. Og staten - som igennem militæret er ansvarlig for hver og en af disse teknologier - er i stand til at præsentere sig som værende hvad der holder mulige multinationale firmaers "misbrug" i skak. Så denne lurende, monstrøse, ukontrollable, ødelæggende kraft tjener magthaverne udemærket til at vedholde deres kontrol over resten af befolkningen. Og hvilken grund har de til at bekymre sig over mulige katastrofer, siden deres formue og magt med sikkerhed har forsørget dem med planer for deres egen beskyttelse?

Derfor underminerer den nye teknologi og de nye vilkår for ekskudering og prikærietat, som de udnyttede påtvinges, den gamle drøm om ekspropriering af produktionsapparatet. Denne teknologi - både kontrollerende og ude af kontrol - kan ikke tjene noget, i sandhed, menneskeligt formål, og har ingen plads i udviklingen af en verden af individer frie til at forme deres liv som de ønsker dem. Så marxisternes og syndikalisternes illusionære utopier er ikke længere til nogen nytte

vandt.

Og hvad med journalister? Kunne nogen måske finde på at skyde nogen, bare fordi at de havde andre overbevisninger end vores? Lige et øjeblik. Hun forsvarer en krigshandling, lovpriser en carabinieri-aktion der vil sende flere dusin nordafrikanere hjem, beder en dommer give den maksimale straf, overbeviser vores politiske "venner" (eller bliver overbevist af dem) om at 35 års arbejde ikke er så forfærdeligt meget, forklarer os at grunden til en økologisk katastrofe for nyligt, var manglen på love, angriber en korrupt industrialist for at undgå at fortælle os at de alle sammen er det, får os alle sammen til at bekymre os om en forfalsket madvare (uden nogensinde at fortælle os hvilken af dem ikke der det) og alt sammen for at ikke at nævne grunden til nyt oprør i Kina, i Palæstina eller i et italiensk fængsel. Hun leger med adjektiver på bekostning af menneskeliv. Og hvad så? Hvem kan ligge alt ansvaret for hvad der foregår i verden over på en der opdigter stavelser? Det er nødvendigt at vi lader det gå ud over dem der handler og ikke dem der taler. Fint! Men hvem *handler*? Det ved vi ikke, det ser vi ikke, og når han endelig dukker op tæller han for ingenting. Så *er* det virkeligt sandt, det som de revolutionære har sagt. Sociale forhold er grunden til undertrykkelse. Fantastisk. Men der er noget galt når magthaverne selv siger det. Ved at gøre det, gemmer de deres ansvar i den generaliserede uansvarlighed. Der er noget galt når alle er tvunget til at handle uden at tage højde for konsekvenserne (hvem kunne forudsige eller overhovedet genkende dem i sådan en kompleks verden, som den vi lever i?) med frihed som alibi. Og år efter år skaber disse konsekvenser en overflødig af nye grunde.

Hvis bureaukrati og administration – Ingens Magt – er regerende, hvis slaven ikke længere kan se hvem der befaler hende, så har tyranniet næsten fuldent sig selv. Selv en af de bedste forsvarsvåben – at behandle skurkene der taler, som man behandler skurkene der handler – er blevet sløvt.

Retten til at ytre sig frit.

Men hvem kan argumentere for at det at "handle" er lastet med mere ansvar end for eksempel det at skrive?

Hvem kan fordømme den der, blændet af sine egne fantomer, dræber en prostitueret eller transseksuel og samtidig frikende den der henviser til historien for at retfærdiggøre en eller anden militær aggression mod en kategori af fjender af faderlandet, af demokratiet? hvorfor bruge kræfter på fysisk at bekæmpe en der tæsker immigranter samtidig med at man nøjes at ”energisk fordømme” enhver der bidrager med kulturelle, sociale eller endda økonomiske begrundelser for volden med ord?

Var Eluard specielt anderledes end de staliniske mordere, hvis lovprisninger han sang i sine digte – det vil sige med elegante ord og vendinger, der ikke bare blev sagt, men sagt med passende form og rytme? Og hvad den udbyttede person der snakker om en racist fordi han ikke kun er bange for at miste sit job, men også den sikkerhed han føler udbytelsen giver ham? Og udbytteren, som giver og tager denne sikkerhed fra toppen af sin magt, der taler om antiracisme?

Og den der skriver for den der taler (f. eks. én der skriver taler for en statsmand), bør han føle sig *dobbelt* så sikker? Og hvad med ham der taler *efter* at have handlet? Personligt anerkender jeg en persons *ret* til at støtte tyranni med ord i samme grad som jeg anerkender *retten* til at tyrannisere. Jeg placerer journalister der forsvarer statsterrorisme, og bliver ramt af en kugle, sammen med pansere eller fascistiske gruppe-medlemmer der bliver dræbt. Det er den risiko de må tage med.

Enhver der skriver eller taler som en slyngel *er* en slyngel, så meget mere siden de kulturelle midler til at forstå hvor forkasteligt det er at hylde herskeren vil være bedre. Jeg gør ingen giver ingen nedslag i prisen når det kommer til udtalelser fra en udbyttet person, og jeg ændrer ikke min holdning om en udbytter ligegyldigt hvad han siger.

Og anarkister? Her bliver det smertefuldt. For at komme med et godt eksempel, blev en repræsentant fra et venstrefløjs parti inviteret til et anarkistisk initiativ. Hvorfor blev han inviteret? Alene dét fortjener at blive diskuteret. Men du er han der alligevel. Han overtager mikrofonen og begynder at tale, men der er én der er uenig og ikke vil tillade ham at tale. Det er meget simpelt, den person må være en fascist. Han

ikke længere mening. Som den nye teknologi bliver mere avanceret bliver de udnyttede skubbet ud i tiltagende prikære situationer. Den gamle, livslange fabrikstilling er blevet erstattet af dagarbejde, jobs indenfor servicesektoren, midlertidigt arbejde, arbejdsløshed, sort arbejde, illegalitet, hjemløshed og fængsel. Denne prikæritet garanterer at muren, skabt med den nye teknologi, imellem udnyttede og de udnyttede, forbliver uigennemtrængelig.

Men selve teknologiens natur fjerner den fra de udnyttedes rækkevidde. Den tidligere industrielle udvikling havde som sit primære fokus opfindelsen af teknikker for masseproduktionen af standardiserede goder, med lav omkostning og høj profit. De nye udviklinger indenfor teknologien sigter ikke så meget imod produktionen af forbrugsgoder som de sigter imod en tiltagende dybdegående og udvidet social kontrol

og befrielsen af profit fra produktion. Atomindustrien kræver ikke alene specialiseret viden, men også et højt sikkerhedsniveau, hvilket placerer dens udvikling sikkert under statens kontrol, og leder til en militær-strukturering, i høj grad på grund af dens nytte for militæret.

Kybernetisk teknologis evne til processere, arkivere, samle og sende information i næsten samme sekund, tjener statens behov for at dokumentere dens undersætter, såvel som at forvandle ægte viden til bidder af information - data - hvilket derved den kan reducere de udnyttedes muligheder for at forstå deres situation. Bioteknologi giver staten og kapitalen kontrol over livets mest fundamentale processer - hvilket vil give dem mulighed for at kunne bestemme hvilke slags planter, dyr og - med tiden- mennesker der har lov til at eksistere.

Fordi disse teknologier kræver specialiseret viden, og er blevet udviklet med det formål at at forøge magthavernes kontrol over resten af menneskeheden, selv vores dagligdag, kan den udnyttede klasse bedst forstås som værende dem der er ekskluderet fra denne viden og derfor fra deltagelse i magtens funktioner. Overklassen er derfor udgjort af dem som inkluderes i magtens funktioneren, og den egentlige brug af denne specialiserede, teknologiske viden. Dette er selvfølgelig en proces der nu er igang, og grænsen imellem inkluderet og ekskluderet

Wolfi Landstreicher:

Teknologi og Klassekamp.

fra Green Anarchy #22, foråret 2006

Originaltitel: Technology and Class Struggle

oversat af Bob Ild

Den teknologiske udvikling indenfor de sidste 60 år- atomindustrien, kybernetik og relateret informationsteknik, bioteknologi og genmanipulation- har medbragt fundamentale forandringer i det sociale landskab. Metoderne til udnyttelse og domination har forandret sig, og af den grund er de gamle ideer om klassestrukturens og klassekampens natur ikke længere tilstrækkelige når det gælder om at forstå vores nuværende situation. Marxisternes og syndikalisternes arbejderisme kan ikke længere forestilles at have noget brugbart at byde på indenfor udviklingen af en revolutionær praksis. Men fuldstændigt at afvise konceptet om klasse er heller ikke nogen brugbar tilgang til situationen, for ved at gøre dette mister man et vigtigt værktøj til at forstå den nuværende virkelighed, og til at angribe den.

Ikke alene fortsætter udnyttelsen, men den er blevet stærkt intensiveret med sit afsæt i den nye teknologi. Kybernetik har gjort det muligt at decentralisere produktionen, at sprede små produktionensenheder udover det sociale landskab. Automatisering har drastisk reduceret antallet af produktionsarbejdere nødvendige for produktionsprocessen. Kybernetik skaber metoder til at kunne skrabe profit sammen uden egentligt at producere noget *virkeligt*, og gør det derfor muligt for kapitalen at udvide sig med et minimum af penge brugt på arbejdskraft.

Den nye teknologi kræver tilmed en specialiseret viden utilgængelig for størstedelen af mennesker. Denne viden er endt med at blive den herskende klasses egentlige rigdom i den nuværende æra. Under det gamle produktions-system kunne klassekampen ses som kampen imellem arbejdere og dem der ejede produktionsmidlerne. Dette giver

accepterer ikke konfrontation og mangler gode grunde for sin handling. Ytringsfriheden er hellig for anarkister. Vent et øjeblik! Den person er mig, og jeg mangler ikke gode grunde (få behøves), men kommer ikke sagen ved. Hvis partirepræsentanten havde været der for at snakke om anarkiets overvældende skønhed, havde det ikke gjort nogen forskel. På samme måde havde det ikke gjort nogen forskel hvis han havde hjulpet med at organisere mødet uden at skulle være taler. Det han siger i øjeblikket er ikke problematisk men det er de ting som han gør med ord og siger med handling. Det er selve hans eksistens der er problematisk. Jeg er stadig af den overbevisning at dem som magten tolererer, bør ikke tolereres ved vores initiativer. Når det kommer til konfrontation vil jeg hellere give dem fortjente tæsk end jeg vil gå i dialog. Og hvis Prodi, eller endda Agnelli, dukkede op for at tale, og nogen hoppede på dem, ville det så betyde at Kapitalen havde et bedre eksistensgrundlag end undergravelsen af den? Ville denne person så også være en fascist hvis hun ikke ventede på at de havde talt ud før hun angreb dem? Ok, det er en sædvanlig overdrivelse, for *alle* ved at de er forbrydere. Så ytringsfriheden er ikke for alle (inkluderet fascister), men kun for dem med acceptable tilbøjeligheder (en Parlato, f. eks.)? Se, det er noget andet. Faktisk bliver han ikke engang angrebet med ord. De har konferencer sammen, han bliver bedt om at skrive forordet til en eller anden bog, og han går tæt ved siden af protestmarcher. Og foran går politiet (dem der bruger få ord) som han forsvarer i sine avisklummer eller i en mødesal i parlamentet. Så, nu tror jeg at jeg har fundet den på familie billedet. Den er dér, lige i midten: Ytringsfriheden.

Brug, Misbrug og Industrialisme.

Skrevet af Kellen Kass
fra bladet A Murder of Crows # 2.

Mange holdninger med deres ophav hos den kapitalistiske klasse er blevet slugt råt af den udnyttede, og det er ikke overraskende når man tænker på at kapitalismen ikke alene dominerer denne verdens fysiske territorium, men også ideernes rige. Hver eneste dag tager folk de mest absurde ideer til sig, som for eksempel nationalisme og det at „ arbejde hårdt og bidrage til samfundet”. De kapitalistiske ideer om fremskridtet har også inficeret vores hjerner: effektivitet for effektivitetens skyld, maskinen som en metafor for samfundet og vores egen krop, misforståelsen at teknologisk fremskridt er lig med social fremgang osv. Et af de mest udbredte syn på fremgang er at teknologi og udvikling er to neutrale størrelser. Standard argumentet imod en kritik af teknologi og udvikling er som regel at de to ting som end bare bliver brugt forkert, og at kapitalismen selvfølgelig misbruger teknologien og udviklingen til dens egne formål. Dette forudsætter at hvis den selv samme teknologi alene var under ny ledelse eller end da selvbestyrelse, ville den være socialt gavnlige og ikke længere fremmedgørende, da irrationelle og ineffektive tendenser ville forsvinde. Dette er, rent ud sagt, en gang pis. Et kig på industrialismens centrale komponenter demonstrerer tydeligt at teknologi ikke er et neutralt middel, men et system født af fremmedgørelse og som vil fortsætte denne fremmedgørelse så længe det eksisterer.

Industrialisme er ikke alene en samling af maskineri; det er teknologi og social organisering pakket sammen i et., og dens centrale komponenter, fabriksystemet og mekanisering, kan ikke skilles ad. Fabriksystemet er organiseringen af mennesker til formålet af producere indenfor en fabrik Denne relationsmodel blev skabt af

også slået fejl og dog fortsætter de med at propagandere udbredt forvirring over den udstrækning forbrug og teknologi dominerer vores liv. Uden et udbredt oprør og sabotage ledende til ødelæggelsen af den nuværende sociale orden og industri, vil kapitalismen ødelægge biosfæren; den kan ikke løse sine modsætninger. Den vil istedet forsøge at tilpasse sig til det nye klimakaos ved at vedtage love der undertrykker befolkningens frie bevægelse. ”Klimaforandring” vil blive den nye begrundelse for medgørelse. Industri, militarisme og videnskab vil blive ved med at stjæle manipulere og udnytte enhver ‘værdifuld’ ressource indtil den forsvinder.

Hver eneste gang medierne og politikerne fodrer en løgn til befolkningen, sluger de progressive og reformisterne den råt. De fortæller os at vores direkte aktion er hooliganisme, sindsyge, ekstremisme, terror, at den skader dialogen med magten, at den skaber repression, at den er imod ‘arbejdernes’ interesser, at det ikke er det rigtige tidspunkt at handle. Men politisk repression eksisterer nu og her, imod enhver der sætter spørgsmål ved hierarki. Hvis vi handler imod fængsler, politi og kapitalisme kan vi forvente at blive slået ned på med det samme. Brugen af chikane, frihedsberøvelse, tortur og mord eksisterer i bedste velgående- hvor bedrageriske kan ord ikke være når der bag dem ligger underkastelse for magten? Det er nok overhovedet at handle når vi er ansigt til ansigt med denne produktionslinie-massakre. At bevæge sig derhen hvor hjertet begærer er nok til at blive dømt til fangenskab, til at være en af dem der er ekskluderet fra løggen om ‘civilitet’ og tvunget til at bevidne dens brutale modsætning: isolation, tortur og død. Den teknologiske udvikling vil forblive med at producere fint tunede fængsels-samfund hvor alle vore sociale forhold profileres af informationsøkonomien og autoritære kontrolinstanser. Det er vigtigt at vi handler med det samme imod alle former for udnyttelse og hierarki og generaliserer den sociale krig på alle fronter. Der er en nødvendighed for at handle i nuet imod fængsels-samfundets arkitekter, for vi ønsker mere end dette i vores levetid, og ansigt til ansigt med overvågning og den totale, sociale kontrol vil vi organisere os og gøre modstand.

kontrollens altomfavnende penetrering af vores daglige liv. Skadelige og ødelagte forhold er endemiske for vores samfund fordi indespærring skader individet permanent. Overalt disintegrerer sociale sammenhold. En halvdel af befolkningen bedøver dem selv, med ignorance, meningsløs vold og forbrug, og alt dette fordi at den totale fremmedgørelse og fuldstændige meningsløshed næsten ikke kunne være mere tydelig. Alle er idømt et liv i konkurrence om lige akkurat nok til at klare sig for; meningsløse liv i et korrupt samfund med en dyster fremtid.

Da de britiske medier begyndte at dække bandeskyderierne i byggeblokkene i januar 2007* var det fordi unge blev skudt i narkorelaterede opgør. Intet af dette er nyt, og vi ved at det bliver værre og værre. Ingen benægter dette, eller hvor dårlige tingene er blevet i vores nabolag, eller smerten ved at miste en bror, søster, forældre eller et barn, men der er noget der virkelig mangler når man ser på hvordan staten ønsker at fjerne al sammenhæng og indhold fra disse meningsløse drab om penge og territorie. Dette sker ikke kun i en eller anden isoleret ghetto; dette sker også i forstaderne, alle steder. Den egentlige problematik handler om hvad det vil tage for at våbnene vil blive rettet imod staten og dem der udnytter os, istedet for os selv. På trods af al snakken om 'forbedringen af boligforholdene' der bør gøres, er det at blive undertrykt i meningsløse jobs i et samfund at selvbedrag og udnyttelse det egentlige problem, og vil aldrig være en løsning. Samfundet er et udendørs teknokratisk detentionscenter opretholdt af vold, tvang og udnyttelse. Uden et klart brud med hele den nutidige måde at gøre tingene på, er den eneste fremtid i vente, fra-vugge-til-grav fængsel for os alle.

Undertrykkelsen af forsamling, af udtrykkelse og bevægelse, er intet andet end viljen til at knuse ethvert udtryk for populær utilfredshed; at knuse dens ånd ved hjælp af frygt, chikane og fængsling. Miljø- og social reformister har fuldstændigt fejlet i deres forsøg på at forhindre ødelæggelsen af biosfæren og skabelsen af en morderisk neo-liberalistisk økonomi. De venstreorienterede ideologer og reformistiske organisationers forsøg på at mægle fremmedgørelsen og raseriet har

kapitalister til kapitalistiske formål, ikke til gavn for dem under den. Opgaver bliver under-inddelt til de når den mest reducerede formel, fordi det er det mest effektive for produktionskæden. Alle ender som specialist indenfor den mindste niche og i sidste ende er der ingen der egentlig skaber noget som helst. Denne instrumentale brug af mennesker vil, i kraft af dens reduktionistiske natur, aldrig bringe nogen glæde, tilfredsstillelse eller intellektuel stimulering, ligegyldigt hvem der overtager den.

Brugen af mennesker som instrumenter kan ses i det større perspektiv hvis man kigger på den globale fordeling af arbejde, der er nødvendig for den industrielle produktion. Denne hjælper til ved at skjule virkeligheden bag mekaniseringen, der ofte bliver undskyldt med påstanden at den er 'tidssparende'. Det industrielle landbrug er en udemærket illustrering af dette.

En mejetærsker kan høste flere kvadratkilometer land på en tiende del af den tid snesevis af mennesker ville kunne. Men dette fjerner mejetærskeren fra dens sociale kontekst. Bag påstanden at den sparer tid, ligger det faktum at tusinder af mennesker er tvunget til at bruge en stor del af deres liv på produktionen og vedligeholdelsen af disse maskiner; de arbejder indenfor andre industrier der udvinder og forarbejder metaller, borer olie, producerer plastik, brændstof, gummi, pesticider etc. Som vi ser, eksisterer der bag mejetærskeren, denne tilsyneladende selvstændige maskine, et verdensomspændende produktionsapparat der involverer millioner af mennesker og som kræver et kæmpe resourceforbrug. Skindet bedrager. Virkeligheden bag mekaniseringens facade er en forøgelse af opdelingen af arbejdsopgaver, der låser mennesket inde i et enormt produktionsmaskineri. Los Amigos de Ludd har beskrevet dette systems krav om at „ det menneskelige komponent... Tilpasser sig træghederne ved et næsten evigt system af mekaniske afhængigheder.”

Og hvad med naturen og jorden? Industrialismen forvandler også det menneskelige væsens forhold til den naturlige verden. I Vredens Druer giver John Steinbeck en indsigtfuld beskrivelse af hvordan industrialiseringen af landbruget yderligere separerede mennesket fra

jorden. I hans beskrivelse af en traktorkører fortæller han: „han kunne ikke se landet som det var, han kunne ikke lugte jorden som den lugtede...” og „når afgrøderne voksede, havde ingen hånd smuldret en varm jordklump og og ladet den sive mellem fingrene. Ingen mand havde rørt kornet... Mennesket åd hvad det ikke havde dyrket, og havde intet bånd til brødet.” Denne adskillelse fra, og instrumentale brug af, verden omkring os, reflekterer vores brug i et system af udskiftelige dele. Præcis som vi blot er et tandhjul i denne maskine, er verden også blot en resource der udvindes til produktionen. Dette kan også ses i den skarpe opdeling af det fysiske territorie, af specielle zoner til beboelse, resourceudvinding, naturreservater, affaldsforbrænding osv. Parker er områder hvor natur kan blive præsenteret, ligesom i et museum. Resourceudvindelses-zoner som miner, oliefelter, industriskove, og monokultur-plantager, repræsenterer opdelingen af jord som er nødvendig for effektivt at holde et industrielt samfund i gang, og transformerer de fysiske omgivelser i sådan en grad, at mennesket ender med at bebo et fuldstændigt industrielt landskab.

Vi er udemærket klar over at mennesket har ændret det fysiske landskab i årtusinder. Dog er industrialismens strenge opdeling af jorden en naturlig forlængelse af de opdelinger kapitalismen enten har skabt, eller stærkt fremhævet, som f. eks. mellem arbejde og fritid, intellektuelt og fysisk arbejde. Disse adskillelser er en del af vores fremmedgørelse i forhold til den naturlige verden, der har resulteret i tabet af det meste af vores forståelse for, og forbindelse til, livets kilder. Hvorfor i alverden skulle vi fortsætte med at bevare dette, der er blevet påtvunget os af et mareridtsagtigt system?

Hvad vi prøver at gøre klart er, at industrialisme ikke blot er et teknisk middel, men et fremmedgørende teknisk system med dets egne forudsætninger. At argumentere for bevarelsen af dette system er at argumentere for den fortsatte bevarelse af en intens opdeling af arbejde og en produktionsmåde hvor mennesker indordner sig under systemet, som udskiftelige dele. Arbejdsopdelingen påtvunget folk af industrialiseringen er blevet kritiseret langt tilbage, af både Marx og Kropotkin, fordi det reducerer mennesker til maskinel tilbehør, gør

325: Fængsels-samfund, Reformisme og Insurrektion

Fra det anarkistiske anti-fængsels-magasin 325 #4.

Et udpluk fra artiklen Prison society, Reformism and Insurrection.

Ifølge Privacy International, en borgerrettighedsgruppe, er England en ‘endemisk overvågnings-stat’. Og, når man ser på hvor meget tid, penge og energi regeringen og firmaer bruger på at spionere på deres befolkning, er vi den mest observerede nation i verden. England er et tæt kontrolleret samfund, men for os er det tydeligt at uden betydelig modstand vil teknologier beregnet på social kontrol sprede sig over hele verden, anført af diverse multinationale og statslige interesser. Patricio Pallares Bayona, en anarkistisk kammerat der sad fængslet i Katalonien i 20 år, sagde overrasket, da han var ankommet til London: „i al denne tid har tingene virkelig forandret sig. Nu bygger de også fængsler på ydersiden.”

De nyeste udviklede teknologier indenfor social kontrol bliver sat op alle de steder hvor det kan være til nytte at manipulere og kontrollere folk. Såkalde ”intelligente” CCTV overvågningsnetværk som genkender ansigter og anden biometrik, opfanger stemmers stress-niveau og ”unormal” opførsel; MMW-kameraer, røntgen-agtige teknologier som visuelt afklæder folk; automatiske tracking-systemer for køretøjer. Den britiske regerings mål er at alle individers og køretøjers bevægelser vil kunne opfanges og registreres i databaser, indenfor de næste ti år. Adgang til den sociale sektor, transport netværk og forbrugerservice, dvs. supermarkeder, banker, internet, telekommunikation etc. er underkastet intens overvågning. Disse kontrol-teknologier har omringet England og vil folde sig ud til fuldstændigt at dække det moderne, globaliserede samfund. Disse delvist færdiggjorte fængsels-stater har fuldstændigt forbigået vidten og bredden for de flestes opfattelse og evne til at handle. Alt dette bliver en del af samfundsnormen uden hverken spørgsmål eller oprør. Så meget at folk selv synes paralyserede og ude af stand til at forhindre

Når vi sporer en persons forbindelser til diverse multinationale eller statslige mekanismer af mord og økologisk ødelæggelse i et forsøg på at beslutte hvorvidt de er retfærdige mål for handlinger i selvforsvar, berøver vi dem deres menneskelighed, benægter dem deres ret til at blive set om et levende væsen, og forvandler dem i stedet til funktionærer for magten. Den værste form for vold sker i vore sind, på et metafysisk niveau, når vi trivialiserer den smerte vi muligvis kunne stå bag, ved at retfærdiggøre og affeje den på forhånd.

Hvis nogen anbriber mig, parat til at dræbe eller bure mig inde, er det ikke nødvendigt for mig at spore deres forbindelser til et større system af vold, og rationelt beslutte mig for hvorvidt det ville være retfærdigt at forsvare mig selv. Når lortet går ned, og alle kortene er på bordet og de demokratiske påskud for vores regering kastes til side i under en revolutionær situation, så alle ved hvor de står, vil jeg ikke behøve at konstruere en eller anden retfærdiggørelse for at overbevise mig selv om at eliten og deres lejesoldater vil bruge vold imod mig hvis jeg lader dem. selvforsvar er det instinkt, og at bruge rationalitet til at beslutte sig for hvornår og vold er, eller ikke er, retfærdig er at bedøve ens instinkter og at placere liv, død og smerte i en sfære hvor de ikke fuldt ud kan forstås.

Multinationale firmaer og regeringer dræber mennesker hver dag. over det meste af verden er der et klima af åben krig. Vi må slå igen. Jeg accepterer den mulige nødvendighed at bruge vold, at skade et andet menneske for at befrie mig selv og andre. Men det burde være en lidenskabelig handling. Ikke en udelukkelse af skyldfølelse vedhjælp af rationelt trylleri. Hvis nogen, i det værst tænkelige scenarie, ville være nødt til at dræbe et andet menneske, burde personen i det mindste give dem den respekt at tillade sig selv at græde over det. For hvis du ikke kan føle medfølelse, hvad er det så du kæmper for?

mennesker følelsesløse og fører til kedsomhed. Alligevel er de fleste revolutionæres respons til fabriksystemet intet andet end at man muligvis kan rotere arbejdsopgaverne så slidet bliver mindre monotont. De der priser industrialismen håber at kunne bevare det industrielle apparat og administrere det demokratisk. Men at bevare industrialismen kræver i dag brugen af tvang, ligesom meget andet lønarbejde, og spørgsmålet er om folk, hvis de var i stand til frit at vælge, ville bruge deres tid i miner, fabrikker, på boreplatforme og lignende? Hvis vi virkelig er interesseret i en verden hvor folk frit kan bestemme deres forhold til andre, så er industrialismens begrænsninger også en forbandende kritik værdig.

Om Retfærdig Vold.

Skrevet af: A Friend of Green Anarchy. Sakset fra Green Anarchy #15. Originaltitel: Impassioned Violence, Justified Violence.

Jeg havde en samtale med én af mine venner om revolutionær vold; han argumenterede for retten til at skade eller dræbe i selvforsvar, udbredt til enhver regerings- eller firma funktionær involveret i en dræbende handling, og jeg prøvede at formulere hvorfor jeg følte mig utilpas med denne ide. Men min ven havde fat i den længste ende, siden at når alt kommer til alt, er det forsvarligt at bruge vold til at forsvare sig imod en soldat eller lejesoldat der bryder ind i dit hjem for at rydde, fængsle eller dræbe dig. Så hvorfor ikke bruge vold mod generalen eller CEO'en der sendte dem?

Jeg tror på at selvforsvar er en ukrænkelig ret der tilhører alle levende væsner, og at konceptualiseringen eller den blinde omfavelse af total pacifisme kun er muligt i et statisk samfund, som længe er blevet indoktrineret med ideerne om passivt borgerskab og legitimiteten ved autoritær vold. På den anden side mener jeg at vold er forkert, at det at skade nogen, selv det værste, højtstående, rige svin, må være årsag til nogen sorg, også selvom personen fik hvad han havde fortjent.

For anarkister er, eller burde, vold også være problematisk på et taktisk niveau. Al vold har et autoritært element i sig. Det er næsten usynligt i den nederstliggendes handlinger, indtil den der ligger nederst når ovenpå. Hvis vold var nødvendig for at opnå sejren, vil vold så være nødvendig for at vedholde den?

En del af grunden til at jeg ikke kunne formulere mit ubehag ved hvad min ven sagde, var at jeg næsten var enig med ham. Dagen før havde jeg jo leet højt da jeg læste om to Woomera detentionsvagter der var blevet banket af maskerede anarkister i færd med at befrie nogle af de indelukkede asylsøgere. På ét niveau er det trist at tænke på: en eller anden stakkels, dum "robot" der "bare gør sit arbejde", som ligger dér,

med øm kæbe, smadret knæskal og blodig næse og undrer sig over hvad fanden der lige skete? Havde han ikke beskyttet sit land og gjort alt hvad han havde lært var rigtigt? Men på et andet, mere åbenlyst niveau, er det enormt tilfredstillende at tænke på at ikke alene er der nu nogle mennesker, der før var låst inde, som du er frie, men at et par af statens håndlangere fik en smag af den vold som de tager i brug hver dag. Hele sagen om detentionsvagterne synes rimelig nem at håndtere. De brugte vold til at holde folk indespærrede, så nogle anarkister brugte vold til at hjælpe med at befrie nogle af disse mennesker. Vi kan nemt kalde dette for en retfærdig voldelig handling, men allerede taler vi ikke længere om direkte selvforsvar, men om vold brugt til at hjælpe med at forsvare en anden. Så hvor sætter vi grænsen? Er det også forsvarligt at bruge vold for at stoppe lovgiverne, valgte og udpegede, som satte asylsøgerne bag lås og slå? Og hvad med de firmaers aktie-indehavere, som producerede de våben og andre værktøjer, som bliver brugt af vagterne? Du kan jo ikke kun lade det gå ud over fodfolkene i frontlinjen. Hvis politikerne og direktørerne bringer krigen hjem, og folks hjem i det globale syd, er det så ikke fair at vi bringer krigen til deres hjem?

Problemet er at dette *kunne* være retfærdigt. Under et globalt system af altomfattende uretfærdighed og vold, kan du bliver ved med at flytte grænsen længere og længere indtil du ender ved det totalt forsvarlige dørtrin til en kvasi-leninistisk, programmatisk udrydning af alle "kontra-revolutionære.

Da jeg indså dette, og accepterede det, havde jeg endelig et svar til min ven. Spørgsmålet er ikke hvor vi sætter grænsen for "retfærdig vold", men hvor vi sætter grænsen overhovedet. Hele dette globale system anbringer os, dræber mennesker og dræber planeten, og *ideen* om selvforsvar, når den rationaliseres, kunne blive brugt til at udøve vold imod stort set alle der arbejder indenfor systemet. Pointen er, at vold er mest modbydelig når den er rationel. Stat-isme, den vestlige videnskab, dødsstraf og diverse regimer har været udmærkede til at demonstrere dette princip.